

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Qvæstio II. Vnde sit hæc Magia, siue quem habeat primum auctorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

MARTINI DELRIO
MAGICARVM

DISQUISITIONVM.
LIBER SECVNDVS.
QVI EST

DE MAGIA DAEMONIACA.

Præcipua hæc operis nostri tractatio est, & ideo pluribus capitibus, siue
quæstionibus luculenter, quoad poterimus,
discutienda. Sit.

QVÆSTIO I.

An sit aliqua Magia daemoniaca.

QVI daemones esse negat, etiam hanc esse negarunt cū Sadduceis, Democrito, Aristotele, Auerroce & Simplicio, quorum sententia est impia & hæretica.

Nam & daemones esse & daemoniacā Magiam; quæ nec industria aut artificio hominum, nec naturalibus causis, sed immateriali quapiam & separata virtute nititur; hoc & sacræ scripturæ testimonijs, & omnium ætatum memoria atque experimentis tam est comperitum, vt velle probare, nihil sit aliud quam lychnis accensis meridiane luci opitulari. hoc probant cum B. Augustino Theologi Catholici omnes ^a, & philosophi plerique Trismegistus & Pythagoræ; ex Platonis, Pselus, Plotinus, Proclus, Iamblicus, Chaldius & Apuleius; & Aristot. Theoph. Ammon. Philopo. Auic. & Algazel. Anne dare responsa de furtis occultis, & de thesauris; consequi scientias nonnullas statim, & sine labore addiscendi; subtrahere corpus præfens oculis videntium? & innumera huiusmodi, queunt reduci ad vl-

A lam aliam causam; quam intellectualem aliquam & separatam naturam; Deniq; scimus Salmantica, & Toleti in Hispania, & in Italia, ad lacum Nursinū, & in spelæo Visigniano, adhuc auorum memoria huius Goetiæ celebres scholas fuisse. ^b

QVÆSTIO II.

B Vnde sit hæc Magia, siue quem habeat primum auctorem.

SUNT qui daemones esse fateantur, sed negant tamen hæc Magiam à daemonibus seu diabolis manasse: tribuunt autem effectus eius vel immediate Deo per magos huiusmodi operati; vel Deo per angelos bonos ea perficienti. Priores dicunt esse quasdam gratias gratis datas, sicut sunt gratiæ linguarum sanitarum ^a & hæc dona vt Balaamo ^b sic & alijs improbis concedi nõ raro solere ^c.

Dico primo, hæc sententia est mere blasphema tribuit enim Magicis artibus id, quod est proprium gratiarum gratis datarum; & cum veris miraculis præstigijs cõfundit. Neinde gratuita dei dona

^bVide Laurent. Arianamali s. de nat. daem. fol. 104.

A

^a 2^a Cor. 12. v. 8.
^b Num. 23.
^c Matt. 7. 13. v. 1.

^a August. l. 11. de c. D. c. 6. D. Th. 1. 3. c. 6. tra g. c. 104. & qui optime, Victoria, de Magia n. 9.

subijcit

subijcit humano artificio, & certis ac ridiculis obseruationibus. Denique inique & inuide Deus vetaret, id quod ipse hominibus, uti gratiā, gratiose largiatur. Aduersariorum argumēta ex locis illis scripturæ petita, solum probāt, aliquatenus similes effectus per artes magicas & per gratias gratis datas fieri; Deum quoque per malos aliquando miracula edere, ad fidei & diuinæ gloriæ propagationem. Accedit, quod qui ex dono gratiæ gratis datæ operatur; ille ad certum tempus, occasionem, aut ceremonias certas non restringitur, ut solent magi; qui, si vel in minimo deficient, nihil efficiūt. Nec etiam huiusmodi Dei dona gratuita possunt alijs, per disciplinā ac præceptorum modum, tradi: Magi vero suis discipulis hanc Magicam tradunt; & auditores, magistrorum secuti præcepta, quæ magistri, eadem operantur.

B

Alij dicunt hos esse effectus bonorum Angelorum, quos per excellentiam vocant, *Spiritus*. Sic iacetabat his annis celebris ille magus Scotus Parmensis, qui Gebhardum Truchesium Episcopatus Vbiorum Apostatam, dementauit: estque per uetus impostura magorum maxime Platoniorum, Iamblici, Porphyrij, Plotini, Procli & Iuliani apostata. Ex quorū traditione, *Magia*, omnis diuiditur in *Albam*, quam censent esse licitam; & *Nigram*, quæ sit illicita. *Albam* ergo vocant *Decopylav*, & *Nigram* *yoortia*. Verū hanc fictitiā plane & palliatam Theurgiam satis ipse Archimagus d reicit, cum ditertis verbis testatur sepius sub nominibus Dei & Angelorum, *malis demonum fallacijs eam obstringi*. & licet eius ceremoniarum pars maxima, munditiā animi, corporis & rerum externarum, utensiumque ostendet, immundos tamen spiritus & deceptrices potestates hanc exquirere, ut adoren-

ali. de vanit. sciēt.

tur pro Dijs.] postea addit, *huius speciem esse artem Almadel, artem notoriam, artem Paulinam, artem reuelationum, & huiusmodi superstitionum plura, quæ eo ipso (inquit) sunt perniciosiora, quo apparent imperitis diuina.*] Habeant illi hoc Principis & antesignani sui de hac *Alba Magia* iudicium, ab homine mendaci veritatem meram. Damnat eandem Theurgiam D. Augustinus lib. de utilitate credendi contra Manichæos. His adde fictitiā illam artem *Planetariam*, laminis inscriptam, & ad Carolum Magnum à quodam Bedæ discipulo (sic mentiuntur & Alkindum, Alcuino supponit) missam, utilem (fictit) obtinendæ omni cognitioni supernaturali artium & scientiarum, & consequendis dignitatibus diuitiis, robori, amoris fructu, &c.

Dico Secundo cum Catholicis, ut nec per se, sic nec per bonos angelos his magicis operationibus Deum se immiscere magis quam ceteris rebus, in quibus concurrat, ut causam uersalis. Quæ e censet hoc omnia instituta fuere à malis angelis, sic etiam ab illis per fieri & administrari, & contrarium est erroneum.]

Probatur primo ex variis Canonum rescriptis, quæ Gratianus adhibet causa xxvi. e. Secundo ex Paritientibus artic. 9. 19. & 23. Verba sunt, quod Deus per artes magicas & maleficia inducatur compellere demones suis incantationibus obediare: Error. Quod boni angeli includantur in lapidibus & consecrentur imagines, vel vestimenta, aut alia faciant, quæ in istis artibus continentur: Error & blasphemia. Quod aliqui demones boni sint, alij omnia scientes, alij nec damnati nec saluati. Error.]

Tertio ex his Arnobii Cont. Gent. Magi non tantum, sciunt demones, sed etiam quidquid miraculi edunt, per demones faciunt: illis aspirantibus & insun-

dentibus

illud
quod in
ho. c. qu
line v. v.
26. q. 2.
epit. in
prin. p.
q. 5.

dentibus præstigijs edunt, vel qua sunt non videri &c. & ex his Ioan. Salisberienſis lib. i. de nugis curialium cap. 9. Eos autem qui nocentiora præstigijs artesq; magicas, & varias species mathematica reprobata exercent, iam pridem sancti Patres ab aula iusserunt exire, eo quod omnia hæc artificia, vel potius maleficia pestifera quadam familiaritate dæmonum & hominum nouerunt profuſiſſe.]

Deinde probatur ratione, hos spiritus bonos dici non posse. tum quia iubent se tanquam Deos adorari, & sacrificia sibi fieri, quod boni angeli iuberè nequeunt. tum quia hæc artes nõ minus diriguntur ad inferendum alijs exitium, per furta, neces, adulteria, &c. quam ad iuuandum. tum quia miscent multa mendacia & deceptiones. tum quia docentur Magi in spiritus uti imperio, & coactione, immo & minis rerum impossibilium ac plane absurdarum, ut apud Eulebium a docet Porphyrius quorum nihil bonis angelis potest conuenire.

Hinc apparet consideranter legendum Glycam, b dum Magiam sic distinguit à Goetia, quòd illa, sit beneficorum geniorum ad boni alicuius effectiõnem. Goetiã, maleficorum ad mali effectiõnem. Nam non tantum improprie vsurpauit nomen Magiã genericum, pro specifico theurgicæ, sed in errorem quoque labitur ponentium albam Magiam, & eius administrationem bonis angelis tribuentium. Utque hoc semel moneam scriptor iste, ut & Constan. Manasses. Gregoras, & Nicetas, nimis multum tribuere videtur superstitiosæ prodigiorum obseruationi.

Errauit eundem errorem Palingenius Stellatus, dum in vetito iure libro Zodiaci 8. cenſet acrem etiam bonis demonibus plenum esse, quos harum ar-

A tium auctores facit, & Deos appellat. Plotini & Iamblici delirijs nimis deditus: & quam non malus poeta, tã non bonus Christianus, utpote hæreticus potius (scripta probant) quam catholicus. Ausus tamen opus illud Ferraria Duci dedicare.

B Succedit his error 3. eorum, qui cenſebant Magicos effectus per animas defunctorum fieri: quos Catholici Theologi iam pridem exploſerunt, & idque non difficulter. nam quæ rationes id conuincunt de bonis spiritibus eadem in animabus beatorum locum habent: quæ verò in purgatorio sunt animæ, non exeunt, nili speciali permiſſione Dei, ut petant suffragia viuorum: animæ denique perpetuis addictæ supplicij, nulla dæmonum licentia vel permiſſione poſſunt exire, utpote, diuino iuſſu, peſſimo carceri mæcipatæ. Apertiffimæ sunt igitur imposturæ: quæ de euocandis per *Grimoyriam* animabus. Necromantici confixere. Si exirent, ad vnus Dei exirent imperium. cur verò id Deus iubeat vel permittat, causa subest nulla. Ut ad magorum preces & incantationes id iubeat, impium est opinari. d

D Præcipua ergo efficiens causa istarum artium est, ipse Diabolus, proxima, est humani ingenij ex originali labedetorta indoles, quam festiuui Apologi frondibus velatam nobis protulit, perquam false, Cælius Calcagninus *Libello de Amatoria Magia*, cuius verba non piget adſcribere, & vos, ni fallor, legere iuuabit: *Vanitas* (inquit) *olim unctã miraculo, furtiuo concubitu genuit Magiam secundam cognomine, reformidansq; ne forte veritas, cum qua perpetuas inimicitias gerit, à qua etiam paribus signis congressa, sepius proſtigat a est, suum partum enecaret, illum impudentiæ ac timori iunctis connubiali fadere commendauit: ut*

e Victor de Magia nu. 17. Augles in 2. cent. q. de arte Magica a 2.

d vide A nan. lib. 3. de Nat dæm. fol. 97. Petril. Thiræi 1. de apparit. spirit. c. 12. à nu. 216. & c. 13. à nu. 302.

illi in sinu incomprehensibilitatis e vestigio collocarunt furtim, & sub præstigiariū crepundijs educandam. Quæ mox in grandiores aetate adulta, iamq; pinnulis præmunita, euolauit in fatuorum arces ibiq; nidulans, credulitatem peperit. Quæ utpote parentis beneficijs grata, illam mutuo emittit, & quasi avτρωλαπυζει, aliqui breui interituram.] Hæc ille, pari acumine & veritate. Pergamus nos quoque pro Veritate configere, & Vanitatem expugnare, & fugatis timore & impudentia, labyrinthum illum incomprehensibilitatis (quis enim, quæ nihil sunt, vel intelligat, vel comprehendat?) Theologiæ veræ filo permetiri: & præstigiariū crepundijs in lucem prolatis, tandem fatuorum hanc arcem demoliri, & è nidulis suis credulitatē ad eò perniciosam profligare: quod vtinam Deus Opt. Max. nobis largiatur.

QVÆSTIO III.

Quæ sit diuisio demoniacæ Magiæ, & de libris eius.

Utm nulla sit Theurgia neque alba Magia, sequitur, omnem hanc prodigiosam Magiam, non aliam, quam Goetiam & nigram: hanc solemus vocare Magiam specialem. eam Archimagus in duas, species distinguit. vnam, cuius cultores dicit se dæmoni submittere, ei sacrificare, & eum adorare: alteram quam ipse vellet persuadere à pacto cum dæmonibus immunem esse, sed eam dæmonibus vel nutis imperare, virtuteque quadam diuinorum nominum adiuratos aduocare, & cogere, priorem illam fatetur esse legibus humanis diuinisque veritatem, nefandissimam, & cunctis ignibus plectendam. posteriorem

A asserit, consequi quidem quod præterdit, nempe dæmones cogere (quod post ostenditur esse idoneum) sed tamen manifestis periculis illusionum obnoxiam esse. De priore verum est eius testimonium, de posteriore bis mentitur: primo, dum negat eam niti fœdere cum dæmonibus inito: nam reuera semper expresso vel tacito pacto corrumpitur? *Secundo, cū asserit ea dæmones cogi, de quo postea. Volūt veritæ huius Magiæ inuentorē fuisse, quendam Mercuriū sic contra Symmachum. Prudentius, & Saluberiensis li. i. Polycrat. c. 9. alij quendam Zabulum quem ego non alium existimo ab ipso cacodæmone, cui D. Cyprianus & alij Patres hoc nomen tribuunt) deinde magistram laudant, quendam Barnabam Cyprium (hunc cōfinxere in contumeliam D. Barnabæ Apostoli, vt de formi suæ meretrici lenocinarentur.) Item ostentant, paris mendacij iactantiā, libros adæ, Abelis, Enoch, Abrahamæ, Pauli, Cypriani, Honorij, Alberti Magni, & aliorum, & blasphemæ mentientes dicunt, quæ his libris continentur, ea fuisse tradita ab Adami custode angelo Razielle, & à Tobia Comite Raphaële reuelata. Prætexunt etiam Salomonis auctoritatem, cuius quendam *Claniculam* (quam egregiè refutat Bap. Segnius lib. de vero studio Christiano c. 7.) & aliud ingens volumin in septem distinctum obrudunt, plenum Sacrificijs & incantationibus dæmonum. Hunc librum Iudæi & Arabes in Hispaniâ suis posteris hæreditario iure relinquebāt, & per eum mira quædam atque incredibilia operabantur. Sed quotquot inueniri potuerunt, exemplaria iustissime flammis inquisitores fidei concremarunt, & vtinam vltimum exemplar nacti fuissent a. Vix dubito aliquod in manus Ioan. Tritthemij incidisse, vnde & partitionem & materiam suæ*

Stega-

a Eimericus Director inquisitor. p. 2. c. 28 & Penna ibi comment. 53. meminit Nicetas hist. li. 4.